

Bystrumnummer DELFTSCH STUDENTENWEEKBLAD.

ORGAAN VAN DE DELFTSCHE
STUDENTEN FEDERATIE EN VAN
DE CENTRALE COMMISSIE VOOR
— STUDIEBELANGEN —

REDACTEUREN: C. A. BAUDUIN ♦ A. A. STHEEMAN
F. J. M. BOURDREZ ♦ M. H. K. FRANKEN ♦ A. A.
BREVET ♦ MEJ. C. A. A. F. GOEMANS

Dit blad verschijnt des Vrijdags, behalve in de vacantiën. ♦ Begin van den jaargang 1 October. ♦ Abonnement f 5.25 per jaar. Advertentiën 30 cents per regel. ♦ Inzendingen te bezorgen vóór Maandagmiddag 4 uur aan het Redactieadres Koornmarkt 62. UITGAVE EN ADMINISTRATIE: UNIVERSITEITS-BOEKENCENTRALE, HERTOG GOVERTKADE 8, DELFT GEDRUKT BIJ DE TECHNISCHE BOEKHANDEL & DRUKKERIJ J. WALTMAN JR

TWEEDE JAARGANG — No. 35.

ZATERDAG 30 JUNI 1923.

INHOUD: Redactioneel. — Vereenigingsleven. — XVe Lustrum van het Delftsch Studentencorps. — Gedachten en Gedichten. — Lustrumberichten. — Boekbespreking. — T. H.: Uitslag examens. — Feuilleton.

REDACTIONEEL

HET XVde LUSTRUM VAN HET D. S. C. EN ZIJN BETEKENIS.

De tegenstelling is groot.

Hier vlaggende straten, juichende menschen, lachende meisjes, uitbundige vreugde, feest in den Doelen, Spel op de Markt, gepavoiseerde booten, fanfarecorpsen, overal muziek, boven alles de toren hoog in de lucht, carillon. . . . vlaggen, menschen, vreugde, feest.

Daarbuiten in de maatschappij gedrukte stemming, dompige afmatting, moeilijke vooruitzichten, een bij-de-pakken-neerzitten, moedeloosheid, wanorde, ellende.

Hier samenwerking en groot enthousiasme, hier den wil iets moois te maken van het feest, hier het onbaatzuchtige geven van tijd en moeite.

Daarbuiten naijver, tweedracht, grof egoïsme. De groote lijnen zijn uit het oog verloren. Overal afgunst en doodend cynisme.

Twee dingen zijn mogelijk. Of het is waanzin, temidden van een dergelijke ellende zoo'n feest te houden. . . . of dit feest houdt een belofte in voor den toekomst.

Niemand zal zal de eerste veronderstelling durven onderschrijven. Nooit werd bij den opzet der feesten de wanhopige maatschappelijke ontwrichting uit het oog verloren. Zij, die in dit Lustrum een feest willen zien zonder meer, zij hebben hun plaats in het Corps overschat; zij, die niet inzien, dat dit Lustrum een oude periode in de geschiedenis van het Corps afsluit en een nieuw tijdperk opent, zij hebben de groote roeping van het Corps niet begrepen.

Achter ons ligt de tijd, dat het Delftsch Studenten Corps alle ingeschrevenen aan de Koninklijke Akademie en de Polytechnische School omvatte, de tijd, waarin het Corps de eenige vereeniging van studenten was in Delft: het tijdperk van zijn grooten strijd en krachtigen bloei. De maatschappij veranderde en met haar de studentenwereld. Niet langer werden alle ingeschrevenen Corpsleden, niet langer was „de vrije studie” de leuze van het Corps — langzamerhand nam het aantal niet-Corpsleden toe, langzamerhand maakte het Corps zich geheel vrij van de studie. Nu bestond het Delftsch Studenten Corps alleen dank zij zijn leden en zijn geschiedenis.

Toen kwam de verandering. Men voelde, dat op dezen weg niet kon worden voortgegaan, men zocht een oplossing naar alle kanten, men trachtte het Corps zoodanig te veranderen, dat het alle ingeschrevenen aan de Technische Hoogeschool kon omvatten.

Vaak mislukten de pogingen, vaak was er van een resultaat weinig te zien, en ook nu nog in deze dagen is de oplossing niet geheel gevonden.

„Men” zegt, dat „de tijden niet rijp ervoor waren”, maar de eigenlijke oorzaak is, dat deze nieuwe hervormingen niet werden gedragen door het geheele Corps, door elk Corpslid afzonderlijk. Er waren er nog te veel, die niet wisten, waarom ze Corpslid werden, er waren er te weinig, die het Corps zagen in het groote organisch verband met de samenleving.

Er waren er nog te veel, die een onzuiver seperatisme verree stelden boven een breed opgezet, alles omvattend Corps; er waren er nog teveel, die eigen belang lieten voorgaan bij een algemeen opbouwen.

En daarom is in de eerste plaats dit Lustrum een gebeurtenis. Hier werd een doel geschapen, waaraan allen konden meewerken, hier werd een band gelegd tusschen alle jaren. Er werd gebroken met de oude wijze van Lustrumvieren; ieder kreeg een even belangrijke rol, het persoonlijke werd uitgeschakeld; het Lustrum zelf, de gebeurtenis kwam in zijn volle betekenis naar voren. En waar de nadruk is gelegd op de betekenis van het Lustrum en niet op de personen, die Lustrumvieren, daar wordt het duidelijk, welke groote waarde er gelegen is in dit XVde Lustrum voor de toekomstige plannen van het D. S. C. Dit sluit dus al een mooie belofte in zich.

Maar nog grooter is de betekenis van het feest. Niet alleen voor het Corps, ook ten opzichte van de buitenwereld kan dit een gebeurtenis zijn. Het is de poging, om in een geheel nieuwe richting belangstelling te wekken voor andere, dan materialistische dingen, om een weg te vinden, waarmee kunst en de menschen nader tot elkaar gebracht kunnen worden.

Zoo is dan het XVde Lustrum van het D. S. C. in meer dan een opzicht van groote belangrijkheid. Nu er een dusdanig breedopgezet doel aan ten grondslag werd gelegd, heeft het niet alleen volkomen recht van bestaan, is het niet alleen een waardige herdenking van de afgelopen 75 jaren, nee nu wordt het een eersten stap op een nieuwen breeden weg.

Moge deze feesten een bewijs zijn van den jongen frisschen geest in het Corps, moge zij voor de buitenwereld een teeken zijn van den vasten wil, mede te werken tot een nieuwen opbouw, moge zij bovenal nieuwen luister en grooten bloei geven aan het

Delftsch Studenten Corps.

REDACTIE.

XVe LUSTRUM VAN HET D. S. C

REDE, GEHOUDEN TER GELEGENHEID VAN HET XVe LUSTRUM VAN HET DELFTSCH STUDENTEN CORPS, DOOR DEN PRESIDENT, DEN HEER J. C. JELGERHUIS SWILDENS, OP ZATERDAG 30 JUNI 1923.

Mijne Heeren!

Reunisten! Afgevaardigden der bevriende Studentencorpsen! Leden van het Delftsch Studentencorps! en gij allen, die door Uwe tegenwoordigheid getuigt van Uwe belangstelling in het Delftsch Studenten Corps.

Op dit zoo belangrijke oogenblik, waarop ons Corps op het punt staat zijn vijf-en-zeventig-jarig bestaan te vieren, is het mij een groot voorrecht U allen, namens het Delftsch Studenten Corps, een hartelijk welkom toe te roepen en U te mogen begroeten in ons midden.

Het feit, dat U, mijne Heeren Reunisten, in zoo groote getale hierheen gekomen zijt, om bij deze viering tegenwoordig te zijn, is wel een bewijs voor de hechtheid van den band die ons allen bindt, den band van ons Corps.

Groote vreugde maakt zich dan ook van ons meester, nu U wederom een plaats onder de leden komt zoeken, om nogmaals Uwe herinneringen aan Uw eigen verleden studietijd te verfrissen door het aanschouwen van het heden. Toen gij enkele uren geleden, na kortere of langere afwezigheid, weder voor de eerste maal Uwe schreden door Delft's straten richtet naar de Sociëteit Phoenix, van ouds Uwe verzamelaarsplaats, zal over U een gevoel gekomen zijn, alsof gij na een lange reis weder naar huis kwaamt. Zooals juist dan verschillende, oogenschijnlijk weinig belangrijke kleinigheden, die U misschien nauwelijks miste, U werkelijk thuis doen gevoelen, zoo zal ook nu de aanblik van alles, wat U eens hier zoo bekend was, en waaraan U zoo gewend was, bij het wederzien op U dienzelfden indruk maken. Wanneer U dan daarbij nog vrienden of bekenden uit Uw eigen tijd aantreft, zal dit volmaakt worden en dan zult U zich als vanzelf weder student gaan voelen. Zoo is het, dat wij U het liefst wenschen. Laat gedurende enkele korte dagen, zaken, dagelijksche zorgen en wat er nog meer moge zijn, uit Uwe gedachten, opdat wij in U voornamelijk onze Corpsbroeders van de oudste jaren mogen zien. Hen geldt onze welkomstgroet en met hen hopen wij uitbundig en van ganscher harte feest te vieren.

Hoewel het ons spijt, dat er zoovelen zijn, wien het niet mogelijk is hierheen te komen, met name zij, die in verre landen en in Indië hun werkkring gevonden hebben, zijn wij toch overtuigd, dat zij deze dagen in gedachten met ons zullen medeleven. Dat bij hen de liefde voor ons Corps nog steeds krachtig leeft, blijkt wel uit de reünies, welke zij telken jare, met den verjaardag van het Corps, organiseeren.

Mijne Heeren Afgevaardigden van de bevriende Studentencorpsen,

Ook Uw tegenwoordigheid stellen wij bijzonder op prijs. Reeds lang werken de Senaten op de meest vriendschappelijke wijze samen tot heil van de Corpora, en ik verwacht, dat dit tot in lengte van dagen zoo moge blijven. Ik hoop, dat de komende feestelijkheden de gelegenheid zullen geven om de vriendschapsbanden, die tusschen Uwe Corpsen en het onze bestaan, nauwer aan te halen.

Toen met het bekende rondschriften van 21 Maart 1848 de studenten aan de Koninklijke Academie ter vergadering opgeroepen werden om de wenschelijkheid te bespreken tot oprichting van een Studentencorps te Delft, toen op die vergadering ook werkelijk besloten werd tot oprichting, toen zullen zij, die tot dit alles den stoot gaven, de heeren Van Diesen, Gildemeester, Van de Poll, Reuvers, Schram en Cohen Stuart, weinig hebben kunnen vermoeden, hoe het door hen opgerichte Corps zich zou uitbreiden en dat het worden zou tot hetgeen het nu is. Een woord van oprecht-gemeenden dank aan hen, is hier stellig op zijn plaats, waaraan ik wil toevoegen, een hulde aan hun nagedachtenis.

Bezien wij de geschiedenis van de vijf-en-zeventig jaren, gedurende welke ons Corps bestaat, als geheel, dan merken wij direct op, hoe door alle tijden heen en door allen, de liefde voor het Corps steeds op den voorgrond geplaatst werd. Welke moeilijkheden zich ook in het inwendige van het Corps voor mochten doen, welke verdeeldheden ook mochten heerschen, altijd trad

het saamhoorigheidsgevoel weer naar voren, wanneer bleek, dat het Corps als geheel zich naar buiten moest laten gelden. Hoe lang is de bekende Indische Quaestie, de I.Q., niet een smeulend, oplaaiend en brandend vuur van strijd geweest; toch sloot een ieder zich weer aaneen, wanneer het gold den naam van het Delftsch Studenten Corps hoog te houden. Wanneer ten slotte deze quaestie opgelost werd door het uittreden uit het Corps van hen, die aan de Indische Instelling studeerden, zoo mogen wij daarin geenszins een bewijs zien, dat de uitgetreden leden niet meer aan het Corps gehecht zouden zijn. Integendeel, juist omdat zij het Corps liefhadden, en omdat zij niet langer in het Corps de oorzaak van denzelfden strijd, beroering en tweespalt wilden zijn, oordeelden zij het beter en in het belang van het Corps, hun ontslag als lid te nemen. Vooropgesteld was dan ook hier het belang van en de liefde voor het Corps. Deze quaestie is hier als voorbeeld aangehaald, omdat zij, meer misschien dan andere, voor een wijle de toekomst van het Corps er somber deed uitzien. Doch ook vroeger en later hebben de leden gelegenheid te over gehad om hun liefde voor het Corps in moeilijke dagen te toonen. Heeft het Corps niet als één man gestreden in de onaangename tijden van 1860 tot '62, de strijd voor de vrijheid van studie, die ten slotte eindigde in een schitterende overwinning?

Een gunstige omstandigheid was er, die het gemakkelijk maakte in dergelijke moeilijkheden op te treden, zooals het Corps deed, namelijk, dat toentertijd alle of nagenoeg alle ingeschrevenen aan de Koninklijke Academie of Polytechnische School, Corpsleden waren. Vandaar ook, dat tijdens den strijd om de vrijheid van studie, het Corps zich met alle macht daaraan kon wijden, terwijl het toch feitelijk niet een quaestie was, het Corps als zoodanig rakend.

Hoe sterk ons Corps ook in ledenaantal moge toegenomen zijn in de jaren dat het bestaat, zoo dient daar tegenover gesteld, dat met de jaren steeds meerderen in Delft kwamen studeren, en hoe het ook betreurd werd, steeds meerderen zich om verschillende redenen niet bij het Corps aansloten. Dit maakte het onder anderen ook noodzakelijk dat de, eenmaal als Corpscommissie bestaande, Commissie tot behartiging van Studiebelen door het Corps werd prijsgegeven en overging in de als zoodanig nog steeds bestaande Centrale Commissie. Hoe langer hoe meer werd echter ingezien, dat de toestand zooals hij was, verre te verkiezen is boven dien van tegenwoordig. De laatste jaren zijn dan ook door verschillende Senaten plannen tot hervorming van het Corps en de Delftsche toestanden naar voren gebracht. Niet altijd werden deze plannen even gunstig ontvangen, maar toch geloof ik te kunnen zeggen, dat meer en meer bij de leden de meening ingang vindt, dat het Corps zooveel mogelijk studenten moet omvatten. Dat hier onnoemelijk veel bezwaren aan verbonden zijn, is niet te loochenen. Denken wij ons in, dat het Corps wederom alle studenten te Delft omvatte, dan zou dat beteekenen een Corps zóó groot, dat wij het ons niet als zoodanig zouden kunnen voorstellen.

Genoeg echter over verleden en toekomst; bepalen wij ons tot het heden, dan wil ik U nog even opmerkzaam maken op de prestaties van onze Corpsverenigingen. Verschillende daarvan die U gekend hebt, zijn verdwenen, andere zijn daarvoor in de plaats gekomen, doch steeds werken zij naar beste krachten mede tot den bloei en de handhaving van den naam van het Delftsch Studenten Corps. Ik hoef U slechts den naam „Laga” te noemen, dan zult U daarvan reeds overtuigd zijn. De oudste onzer Corpsverenigingen, „Odin”, wanneer wij de Sociëteit Phoenix als zoodanig buiten beschouwing laten, draagt steeds het hare bij tot sterking van de faam van het Corps. Ook „Apollo” werkt daartoe uit alle macht mede, terwijl „Vrije Studie”, opgericht tijdens de jaren van strijd in 1862, steeds de beste vrije studie geeft.

Het zou mij te ver voeren U op te noemen al hetgeen deze verenigingen, de oudsten, en ook de niet genoemden, steeds voor ons Corps doen. Ook nu met ons feest hebben wij den grootsten steun van de Corpsverenigingen mogen ondervinden. Immers het Lustrum wordt voor een groot gedeelte gedragen door de uitvoeringen van „Tooneel” en „Apollo” en door de wedstrijden van „Laga”.

De tijdsomstandigheden hebben ook hun stempel gedrukt op het studentenleven; toch hopen wij, dat de Lustrumviering, zooals wij U die aanbieden, moge zij ook minder luisterrijk zijn dan vroeger, juist door zijn aanpassing aan de eischen des tijds Uw goedkeuring zal wegdragen.

Lang hebben wij gezocht naar een wijze van Lustrumviering, die aan zooveel mogelijk leden gelegenheid geven zou het mede te vieren. De duur van het Lustrum is bekort. Apollo, Tooneel en Laga werken op de reeds genoemde wijze mede en als hoogtepunt: het Spel op de Markt. Door dit laatste, waaraan ongeveer de helft der Corpsleden zijn medewerking verleent, waardoor de jongeren, met hun enthousiasme, onder leiding der ouderen iets grootsch tot stand pogen te brengen, hopen wij U te toonen, dat ook zonder de pracht en praal der Maskerades, het mogelijk is, op waardige wijze ons 75-jarig bestaan te vieren.

Maar reeds te lang vroeg ik Uw aller aandacht. Mogen de eerstvolgende dagen getuigenis afleggen van het feit, dat het D.S.C. zijn tradities is getrouw gebleven. Mogen deze zalen

daveren van feestvreugde, zoodat wij daaruit kunnen zien en voelen de blijdschap over den eeuwigen bloei van het Delftsch Studenten Corps.

1848—1923.

Een jubilerend Studentencorps, dat niet de minste sporen van verval van krachten vertoont op een leeftijd, waarop ieder, die eens een element ervan uitmaakte en tot dat aantal jaren mocht opklimmen, zich van het naderend einde terdege bewust is.

Een blok van jonge mannen op den leeftijd, waarop niets onoverkomelijk, niets onmogelijk toeschijnt, steeds afvoerend de ouderen, steeds opnemend de jongeren en aldus in zijn wezen onveranderd blijvend, steeds door de toevloeiende elementen ontvangend de ontwikkeling en beschaving, welke het bezit is van de Nederlandsche jeugd op dien leeftijd.

Lijdzzaam ontvangen en zich laten gaan ligt niet in zijn aard, krachtig streven in des levens daarvoor meest geschikte jaren is steeds de taak van het Studentencorps geweest.

Niet altijd gemakkelijk, want streven in grooten getale moet geleid worden, willen de individueele uitingen iets anders zijn dan het nutteloos opborrelen van kokend water in een open vat, terwijl de stoom saâmgevat en geleid tot krachtigen druk en nuttigen arbeid kan worden.

Waar onder menschen iets belangsrijks geschiedt, zijn de mannen of vrouwen aan te wijzen, door wie de beweging kon plaats grijpen. Een massa kan vernielen, nooit opbouwen. De leiding van het Corps berust bij den Senaat, hooge, verantwoordelijke functie in den kring der medestudenten. Slechts naar eisch te vervullen, dank zij bijzondere qualiteiten. Ik spreek niet over tijd en arbeid, die de Senaat te geven, toewijding, die hij te toonen heeft, het spreekt van zelf, dat hij daarin ruim is. Maar hij werd gekozen, opdat hij voorganger zou kunnen zijn, men hem zou kunnen volgen en tot hem opzien, zooals de massa wil volgen en opzien tot hen, die kracht en eerlijkheid, beschaving en goede trouw vertegenwoordigen.

Doordat Gij daaraan voldoet, Gij Senaatsleden, zal Uw invloed groot zijn, ook al blijven groote daden uit. Uw medestudenten zullen van Uw voorbeeld, zelfs zonder dat Ge daarvan iets vermoedt, een herinnering behouden en medenemen, die hun in latere jaren tot steun kan zijn.

Het Studentencorps met zijn Senaat staat daar als een der wachters van onze Nederlandsche beschaving en als een waarde-meter daarvoor. Wat zijn nieuwe leden uit het ouderlijke huis aan kostbare karakterwaarden medebracht, moet daar behoed en ontwikkeld worden. Dankbaar moeten wij zijn voor wat een lang en roemrijk verleden, een onverpoosd werken van ontelbare voorgelachten ons als geestelijke erfenis heeft nagelaten. Maar wij moeten verder en de tegenwoordige, ontredderde toestand van de wereld spreekt duidelijk tot ons, dat de menschheid nog een langen weg omhoog heeft af te leggen.

Daarvoor is niet in de eerste plaats kennis vereischt, doch persoonlijkheid en karakter, aan welker ontwikkeling het Corps krachtig kan medewerken. Dat het dezen zijn hoofdtaak met alle middelen, welke het ten dienste staan, steeds vast voor oogen zal houden, vermijgend het aanvatten van problemen, zooals de tegenwoordige tijd in overvloed ter oplossing aanbiedt, welke buiten het kunnen van een organisatie met steeds wisselende bezetting vallen en de aandacht van het hoofddoel afwenden, dat het voort moge gaan in de volgende kwart eeuw tusschen zijn leden een hechten vriendschapsband voor het leven te leggen, zoodat het eeuwfeest een even sprekende getuigenis van liefde der oud-leden voor hun Corps zal zijn als dit lustrum te zien geeft, wensch ik het feestvierende Corps en zijn Senaat van harte toe.

L. A. VAN ROYEN,
Rector-Magnificus.

De brief van de redactie waarin mij om eene bijdrage verzocht werd voor het feestnummer bij gelegenheid van het 15e Lustrum van het Delftsche Studentencorps, riep mij voor een oogenblik uit de koude werkelijkheid in Half-Azië te midden van meestal orientalische typen terug naar het zoo ver aflaggend verleden.

Het 15e Lustrum! Is het reeds 25 jaar geleden dat ik, zelf reeds geen student meer, op bescheidene wijze aan het 10e Lustrum luister poogde bij te zetten door een opsomming der in de afgelopen 50 jaar in het Corps voorgekomen feiten, en reeds 36 jaar, dat ik mijn intrede deed in die kleine studentenwereld, wel is waar klein, maar toch een wereldje op zich zelf, met alle gebreken en deugden, waarvan na eenige jaren evenwel in de herinnering alleen de deugden overblijven. Voor mij lijkt dat alles in een nog verder verleden te liggen, daar ik door een langdurig buitenlandsch verblijf na 1900 geen voeling meer gehad heb met Delft, en te meer nog daar in de laatste jaren de oorlog met alle naweën erbij kwam: die oorlogstijd, dien ik hier doorbracht en voor mij, vooral in den beginne, eene afwisselende inkwartiering was van Oostenrijkers, Duitschers,

Russen en Kozakken, kan werkelijk dubbel gerekend worden, en zoo lijkt het verleden in Delft mij nog verder verwijderd.

Wat zal ik dus schrijven? Zal ik herinneringen opdisschen uit den studententijd, die meestal voor hem die ze mededeelt, veel aangenamer zijn dan voor den toehoorder, omdat men dat alles terugziet met hetzelfde gevoel dat men destijds had, dat men zich kostelijk amuseerde met elke zelf begane dwaasheid, en niet kon begrijpen, als een outsider ons soms erg flauw vond, of zal ik wijze lessen uitdeelen aan hen die nu na 36 jaar mijn plaats in Delft innemen, en dan gevaar te loopen dat die jongste generatie, zooals ook wij deden, spot met de raadgevingen van den ouden heer, en zich voorneemt toch haren eigen gang te gaan?

Voor dat alles wil ik niet de beschikbare ruimte in het Weekblad wegnemen, waar die plaats beter door een ander kan worden volgepend, maar ik wil eene enkele opmerking maken, die bij mij opkomt als ik zoo eens hier in Polen, overigens ook in Oostenrijk rondzie onder de studenten, en dat is, dat ik nog steeds geloof wat ik voor lange jaren in de Debating-Club gezegd heb, dat het voor een student niet goed is zich daadwerkelijk met politiek te bemoeien.

Hier, ook in Weenen, doet men dat wel, en de gevolgen zijn dat de studenten eigenlijk een speelbal zijn in handen van politieke drijvers, maar zich verbeelden dat zij een hoogst gewichtigen invloed uitoefenen op den gang van zaken. Voor hunne eigene belangen evenwel zorgen zij niet: natuurlijk, want daarbij ontbreekt de leiding, en zoo ziet men aan den eenen kant dat de studenten hier als schooljongens behandeld worden door de professoren die hun ringelooeren als zij niet vlijtig colleges loopen of een bepaald aantal teekeningen binnen drie weken afleveren, de studieplannen inrichten naar eigen believen, zoodat er dagen zijn dat 's morgens een college is van 7 tot 8, en dan eerst 's avonds van 6 tot 7, terwijl aan den anderen kant diezelfde studenten politieke vergaderingen houden, en daarin allerlei zeer vergaande besluiten nemen.

Ook voor andere dingen blijft geen tijd. In Delft poogden wij toch ook ons intellectueel te ontwikkelen: wij hadden Debating, Vrije Studie, daarbij een goede bibliotheek op de Phoenix en wij bespraken met elkaar menig vraagstuk op filosofisch en socialistisch gebied etc. Van dat alles is hier niets te vinden. Evenmin sportgezelschappen.

En zoo kom ik tot het besluit, dat het studentenleven, zooals wij dat hadden, misschien wel iets te vrij was, maar dat wij, vergeleken met het buitenland, hoogelijk tevreden zijn, dat het zoo was. Veel hebben wij daarbij te danken aan het Studentencorps, dat den band vormde voor ons allen, en waar dit Corps nu het 75-jarig bestaan viert wil ik, niet alleen uit oude aanhankelijkheid maar ook uit dankbaarheid voor het daardoor genotene, uit mijne verre woonplaats de beste wenschen toezenden voor de toekomst.

Lemberg, 21 Juni 1923.

H. J. VERHELLOUW.

ZAKLAD DLA HANDLU I PRZEMYSŁU NAFTOWEGO S.A.
Zaklad Główny: Lwów, Ul. Legjonów 7.

Oddziały: Boryslaw, Ul. Panska, Drohobycz, Ul. Stryjska 8.

DE ROEPING DER TECHNISCHE JEUGD.

Nederland viert zijne jubilea - Koninklijk Instituut van Ingenieurs, Delftsch Studentencorps, H.M. de Koningin, e.a. - in de drukkende atmosfeer, die de nadering van een hevig onweer pleegt aan te duiden.

Het feestvieren gaat dan ook niet geheel van harte, althans niet bij hen, die vatbaar zijn voor de fijne aether-golven, die komende gebeurtenissen voor zich uitstuwten. Ouder gewoonte zal men bij deze jubilea echter niet verzuimen vergenoegd terug, en hoopvol voor zich uit te zien.

Bij deze gelegenheden zwelt de borst van trots over wat bereikt werd en prijst men elkander wegens de hooge vlucht, die het menschelijk weten en kunnen heeft genomen. In gedenkboeken, in tafelreden, in tijdschrift-artikelen komt de groote zelfgenoegzaamheid uit over de prestaties van allen, die zich om den jubilaris schaarden als de spaken van een wiel, waarop het land, de wereld vooruit bewoog.

Nochtans is er weinig reden tot voldoening. Om ons heen pakt de hevigste crisis, die Europa ooit doorleefd heeft, steeds dreigender en onheilspellender te zamen. Zij heeft haar brandpunt in de Centrale rijken en breidt zich als een geweldig depressie-gebied over de geheele wereld uit.

Een crisis is een periode van stilstand, zoo niet van achteruitgang. Zij zou derhalve beschamend zijn voor de menschheid, die zoo trotsch is op hare veroveringen op de natuur, wanneer uit de feiten niet veeleer deze waarheid naar voren kwam, dat de natuur ons menschen nog steeds de baas is, en wij derhalve verontschuldigd zijn door onze onmacht en onwetendheid.

Onze eeuw wordt bejubeld als die van techniek en wetenschap.

Iedere burger is tegenwoordig een man van weten. Wij richten ons niet meer naar het licht van een enkele, dat uitstraalt in de duisternis: wij dolen bij het licht van duizenden, dat ontstoken wordt in een eindeloos aantal raden, in geschriften zonder tal, en loopen verblind in 't rond als konijnen in 't schijnsel van een zoeklicht.

Zóó hopeloos verward zijn de denkbeelden, zóó beneveld door politieke invloeden, zóó vertroebeld door stands- en partij-vooroordeelen, dat alle gezicht verloren is en men den koers volkomen bijster is geworden. Van alle zijden dringt men eene richting op en de mannen aan 't roer kunnen bij gemis aan bewegings-vrijheid den helm niet meer besturen naar eigen intuïtie, maar deinen mee met iedere tijdelijke overmachtige strooming.

Intusschen ziet men niet, dat deze wereldcrisis een voedselcrisis is. De mensch is opgevoed in eene richting, die het materialistische verafschuwt en het ethische verheerlijkt. Ook al handelt hij ten slotte steeds in strijd met zijne leer, zoo zoekt hij zijne redding toch meest in te verheven idealistische maatregelen. Eten lijkt zoo iets natuurlijks en gewoons, zoo banaal en laag bij den grond. Maar eten is de hoofdvoorwaarde voor ieders bestaan. Zonder voldoende voedsel voor een ieder kan geen andere begeerte gerechtvaardigde bevrediging vinden.

Werkeloosheid betekent niet anders dan dat er niet voldoende voedsel is voor allen, dat het te ver weggehaald moet worden, dat het een te groot gedeelte van het volksinkomen opeischt.

En daartegen helpt geen geld, geen crediet, geen hooger loon, geen bezuiniging, geen bedrijfsorganisatie, geen revolutie, geen communisme, geen nieuw stelsel. Daartegen helpt alleen vermeerdering van voedselopbrengst, intensivering van den landbouw, emigratie naar streken, waar nog land braak ligt, ontginning van woeste gronden in 't eigen land, drooglegging van waterplassen met vruchtbaren bodem, aanplant van het hoofdvoedingsmiddel: graan.

Dit geldt inzonderheid voor de Centrale rijken, ook echter, zij het nog in mindere mate, voor ons land. IJdel is de hoop, dat internationale leeningen, credieten op langen termijn, dat geld zonder meer een uitweg kan brengen: de leege handen moeten aan den ploeg! Niet-op-landbouw-gerichte geldmiddelen betekenen niet anders dan dat men de reserves opteert, de rijkdommen van elders overhevelt in den bodemloozen put van Centraal Europa. Gebrek aan voedsel valt op den duur niet te verhelpen met geld, met industrie-producten. Zelfs arbeid kan daarin niet voorzien, indien deze niet onmiddellijk op het doel afgaat.

Zoolang men dit niet inzielt, zijn alle leeningen verloren geld, beteekenen zij niets anders dan een nivelleeringsproces, een meesleuren van welvarende volken naar de armoede. Het is het eindeloos offeren van penningen aan een bedelaar, tot de schenker even arm is geworden als de ongelukkige, die zijn maal niet weet te vinden.

En wat is nu de taak van de techniek, de hooggeprezen techniek? De techniek vermag veel, maar zij is er nog niet in geslaagd, den menschen een hoofdvoedsel te bereiden. Dit is nog steeds een monopolie der natuur en deze woekert wel daarmede. De techniek heeft geleerd voedingsstoffen uit gewassen te winnen, maar uit gewassen, die veel van den bodem vergen en voor welke slechts betrekkelijk geringe oppervlakten geschikt zijn, die deels ver van ons verwijderd liggen en waarover wij geen zeggen hebben.

De techniek heeft zich dan ook hoofdzakelijk beperkt tot de industrie, tot het maken van gereedschappen, van meststoffen en van hulpmiddelen van het vervoer der op 't land gewonnen producten. Zij schiet derhalve thans tekort, nu deze producten niet meer toereikend zijn voor allen en er daarom voor de industrie-producten geen afzet is. Zij moet dus nieuwe banen zoeken.

De technische jeugd staat hulpeloos te midden van een wereld, die haar den rug toedraait, die haar niet te eten geeft, omdat er geen voldoende voedsel is: die geen bestaansmiddelen te ruilen heeft tegen hare technische gaven, omdat er geen overschot is voor dien ruil. Somber schijnt daarom de toekomst voor onze Delftsche studenten, voor onze jonge ingenieurs.

Maar de toekomst is nimmer somber voor wie begrijpt, zich rekenschap geeft en den moed heeft zijn eigen weg te kiezen. Werp in oogenblikken, zooals wij thans beleven, alle vooroordeelen ter zijde, vorm bovenal Uw oordeel onafhankelijk van het getier en geroepe om U heen en zoek Uw uitkomst, waar ze ligt. Daar zal ook het Licht zijn.

De ingenieur der naaste toekomst moet zich wenden naar al wat de voedsel-productie en distributie kan bevorderen. Hij moet niet willen toeven in overbevolkte landen, maar uitgaan naar nieuwe of oude landen, waar de grond willig genoeg is om meer voort te brengen, wanneer deze geholpen wordt door zijne wetenschap. Hij moet landbouw-ingenieur worden, al datgene in de eerste plaats verrichten wat de kosten van het voedsel omhoog brengt, hij moet de Zuiderzee droogleggen, niet in tientallen van jaren, maar in weinige jaren, heiden ontginnen, plassen inpolderen, hij moet den landbouw intensiever helpen maken, de hulpmiddelen vereenvoudigen, het vervoer vergemakkelijken. Hij moet het ideaal van ons technisch kunnen trachten te vinden:

de productie van een hoofdvoedingsmiddel, dat in onbeperkte hoeveelheden zonder veel kosten te winnen valt, hetzij door een nieuwe cultuur, die eene uitkomst brengt als eens de aardappel, hetzij door aan de chemie het geheim te ontwingen om in fabrieken de voedselproductie te concentreren, die thans onafzienbare velden vraagt van vruchtbaren grond, moeizaam te beploegen, tijdroovend in het oogsten en onderworpen aan de goedgunstigheid van zon en atmosfeer.

Hij moet Europa redden van het noodlot, dat iedere beschaving reeds heeft ten onder doen gaan: verstarung door overmatige toeneming van het zielental.

P. L. DUBOURCQ.

Voor een klein land als het onze ligt een bron van kracht in een zekere gelijkgerichtheid van degenen, die zijn economische ontwikkeling helpen bepalen. De kleinheid van het land is oorzaak, dat die personen elkaar minstens bij name en reputatie bekend zijn; voor de ingenieurs, die meer en meer geroepen zijn invloed uit te oefenen op het economisch zijn van een land, komt hierbij het feit, dat ze allen van één enkele hoogeschool komen. Maar meer nog dan door de gezamenlijke studie wordt die „gelijkrichting” bevorderd door het lidmaatschap van een studentencorps.

Hoe ouder men wordt hoe duidelijker men inzielt, dat nergens zoo'n gelijkgezindheid wordt opgedaan als in den studententijd onder corpsleden. Dit beteekent niet, dat er geen zeer groote verschillen van opvatting en inzicht zijn en blijven, maar het beteekent wél, dat men gevoelt, een zekere gemeenschappelijke basis te hebben, waaruit redeneeren en handelen voortvloeit. Van weinige menschen, die wij in het leven ontmoeten, weten we zoo goed „wat we aan ze hebben”, als van onze voormalige corpsbroeders.

Van een groot studentencorps als het Delftsche gaat aldus kracht uit voor de oriëntering van ons economisch leven, vooral ook, waar zooveel van zijn oud-leden dat leven in voeling brengen met dat van het groote wereldleven. Het corps vervult die roeping het best, als het zoover mogelijk allen omvat — het heeft te zorgen, dat geen pecuniaire bezwaren beletsel ertegen zijn, dat ieder toetrede.

In dit licht bezien heeft het corps eene beteekenis, die ver uitgaat boven die van enkel gezelligheidsvereniging voor hen, die toevallig tegelijk een jaar of wat aan de Delftsche school doorbrengen, al wil ik ook die laatste beteekenis niet onderschatten. Al zou Hollandsche nuchterheid de woordkeus in proza anders wenschen, het was niet geheel rhetorica toen een student-dichter het corps noemde „een dierbaar, heilig onderpand, slechts kort ter leen gegeven”.

Het drage zijn vijf-en-zeventig jaren met eere, blijve jong en frisch, en uitbundig, maar bovenal „het blijve één” tot in lengte van dagen.

Delft, Juni 1923.

S. H. STOFFEL.

AAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Ter gelegenheid van zijn 75-jarig bestaan.

Hoewel er geen officieele organisatie bestaat van te Delft gesjeesden, zij het één hunner vergund het woord te voeren uit naam van deze breede schare.

Hij rekent daarbij op uwe welwillendheid. In Nederland bestaat de eigenaardige gewoonte dat alle groepen menschen die één- of meerdere belangen gemeen hebben zich organiseren.

De te Delft gesjeesden hebben gemeend van deze vaderland-sche traditie te moeten afwijken. Zij hebben dan ook geen enkel belang gemeen. Wat zij echter wél gemeen hebben, dat is eene herinnering die zij deelen met iedereen die als Delftsch Corpslid jong geweest is.

Meneeren Honorair- en Heeren Senatoren, oud-leden van dit Corps en leden, wilt thans hooren op- en ter-zake-van dit jubileumsfeest de hooggestemde lof van één die is gesjeesd. Hoort naar het woord van één die, — der techniek verloren — nog nauwelijks iets weet van 't geen de professoren hem in 't onwillig oor te storten uit hun ziel probeerden. . . . schoon hun zaad op naakte rotsen viel. Hoort naar het woord van één die dif-fe-ren-ti-a-len krukstangen, π , dx, riolen en kanalen verfoeide met een haat waarvan geen voorbeeld is zelfs in het bloederigst deel van de Geschiedenis.

Soms komt nog in mijn droom dit vreeselijk schrikbeeld keeren, ik waan mij weer te Delft en zit te integreeren en — schoon 'k mij op dees' aard ternauwernood vermaak — slaak ik een blijden zucht wanneer ik weer ontwaak, en veeg het angstzweet van mijn klapperende kaken en stamel: „däär-althans heb 'k niks-meer-mee te maken. . . .” Nóg schuw ik de Techniek, ondanks der jaren last.

(Zie vervolg Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN ZATERDAG 30 JUNI 1923.

Ik sidder als ik staar onder mijn motorkast
en, spreekt men mij van „vonk” of van „magneet-verstellen”,
dan komt weer 't schrikkelijk spook der Wetenschap mij kwellen
en gilt mij sarrend toe, en raadt mij hoonend 'an:
„laat het een ander doen.... Je snapt er wéér niks van....”

Ik wil mijn eigen schand' niet nader onderstrepen.
Wellicht was 't anderen ook „als uit het hart gegrepen”.
En valt mij niet te hard. Hetgeen ik heb bekend
bekende ik ook uit naam van (hoeveel wel....?) — percent....
van hen die, éénmaal, dol van pas-verworven vrijheid
zich stortten in den stroom van Phoenix-kroegjool-blijheid,
die, uitgelaten, los van 't schoolsche protocol,
optraden — glorieus — in (bruin-kartonnen-) — rol.

O.... mijn studententijd.... Ge hebt geen vrucht gedragen
wat de Techniek betreft.... Maar wát-al schoone dagen....
wát wijsheid.... groen als gras.... en vreugde, fel als licht....
Ge waart.... in kreupelrijm, een daverend heldendicht....
Een voorjaarslandschap, fier gekroond met luchtkasteelen
waarop 'k herinnerings' licht in tooverglans zie spelen,
in oude romantiek, onwezenlijk en ver,
en waar de schimmen gaan van ál die jaren-hèr....

Mijn Delftsche tijd.... ik zie u weer als zulk een plaatje
— reeds aan den rand vergeeld — gevonden in een laatje
en dat men opneemt:.... ach.... Daar ben je weer.... Hoe lang
heb 'k niet aan jou gedacht. Het leven gaat zijn gang
en toont ons, nu en dan, in droom of droomend waken,
in gouden glans gevat die goede, oude zaken
waarom men even licht.... schoon men ze nooit vergeet
en omziet naar een vriend, die 't alles óók nog weet....

Gegroet, Studentenstad, gegroet gij oude lijst
waarin het oude Corps — ten deele reeds vergrijsd —
weer eenmaal samenkomt.... waar troepjes oude heeren
zich nog eens — als voorheen — bewegen en groepeeren
en waar het ons zal zijn, alsof de Echo leeft
van jong gejuich waarvan dees' stad gedaverd heeft....

Er is zooveel voorbij.... Eens riepen wij uitbundig
en jong hier 't leven aan.... Thans keeren wij, deels kundig,
deels braaf „gesitueerd” op d' oude plekken weer
en vinden in ons hart illusies van wel-eer....
Ja.... zoo herleeft wel weer in oude reünisten
de hartklop uit een tijd waarin zij nog niet wisten....
waarin het landschap dat thans aan hun voeten ligt
nog ónbetreden was.... en in een rozig licht....

De klokken kleppen nog de liedjes uit die dagen
en dringen tot ons hart.... en hunne klanken jagen
— mét die herinnering — weer 't bloed tot sneller vreugd...
Hallo... mijn oude vriend... Ik weet uw naam nog... : JEUGD...

Meneeren Honorair en Heeren Senatoren
oud-leden van dit Corps en leden.... Nooit te voren
klonk bij een Lustrumfeest zoo'n zonderlinge klank
uit naam der sjeezen-groep. Ik zeg u allen dank
voor uw welwillendheid. Ik acht de wetenschappen
en moedig niemand aan ontijdig uit te stappen
als in Minerva's schuit hij vaart uit eigen wensch.
Ik vind een ingenieur een allernuttigst mensch
en elken dag waardeer 'k zijn kunden en zijn gaven.
Indien Minerva's borst ons vruchteloos moest laven,
dan had het grillig lot iets anders met ons voor.
Niet alle wagens passen in hetzelfde spoor,
maar vele sporen kunnen naar één eind-doel leiden;
hoe ook ons leven zij, en wáár wij het aan wijden,
het eind-doel is Geluk, en 't drijfwerk: jonge kracht
en — hoe een mensch ook naar de Overwinning tracht —
zijn streven is gelijk en uit dezelfde bronnen....
Op dezen ouden grond is onze strijd begonnen,
de wegen springen uit van deze oude stad
wier roepstem ons vereent tot 't oud IÖ VIVAT....

MELIS STOKE.

SPEL EN LEVEN.

Wil eens, wat thans bekoorlijk spel is,
In blijde toekomst waarheid wezen.
Dat geest en broedermin en deugd
De stof de heerschappij ontrukken,

Dan kan de stoot, waardoor gewis
De zieke menschheid moet genezen,
Alleenlijk uitgaan van de jeugd.
En zeker zal dit werk haar lukken,

Als haat en nijd en duisternis
En gramschap worden uitgewezen,
Als reedlijkheid en reine vreugd
De kluisters breken, die ons drukken.

C. F.

JUBILEUM.

Ditmaal niet het jubileum van het D.S.C. of van Mannus
Franken; maar gewoon van de Koningin. Ze hebben een
Prijsvraag uitgeschreven voor een Jubileumlied. Feestcom-
missie Frederik van Eeden en P. C. Boutens. Laten deze
heeren zelf eens een jubileumlied maken. Waar zijn ze anders
dichters voor?

P. C. Boutens lapt het hem er best af:

De dag gaat overrood in donker blijde stralen
Den avond tegemoet, en bij het zonnedalen
Vliegt vlag na vlag van ijl gespitsen vlaggestok
Gestoken uit het huis, waarin benard gemok.
En dat ik weende om verloren koningskroon
Bracht koninginne jubelvijftwintig op den troon.

En ook Freederik zet zijn beste beentje voor:

Vijf en twintig, koninginne,
Jaar geleeden, majesteit,
„Kijk, nou kan het spel beginnen
Kijk nu is het zaaienstijd.”
Vijf en twintig jaar geleeden
Schreef ik aan Johan Viator
In mijn rechtgeloofig heeden
Heb ik daarover een kaater.
Ja Koningin van aardsche jammer
Jubileer in 't aardsch geweemel....
Ik schrijf in den Amsterdammer
En daarna kom 'k in den Heemel.

En als ze dan toch aan de gang zijn waarom niet Herman
Gorter er even bijgehaald:

Ik voel het komen, ojezis ik voel het komen
De leelijke boomen, de smakeloze oranjeboomen.
En, als bij het eind van de mobelesaasje,
Komt er weer zoo'n lamledige illemenaasje.
En de wijkgenooten zullen geven
En we zullen allemaal streven
En roepen roepen „lang zal ze leven”
En mijn arme oranje bange harte
Trillend, niet-willend „oranje-boven”-roep-harte
Voelt pijn, pijn steken en smarten
Mijn arm rood-internationale harte
Wilhelmus vervelend
Achturehlied oorstreelend
Zingend arbeiders in straten
Trekend op uit alle gaten
Wuivend vaandels en vlaggen
Zeggen oome gedagge, vlagge, vlagge
Roode, vijf en twintig duizend
roode vlagge
Die ze niet uithangen magge.

En dan, natuurlijk een Dadaïst:

Ha Ha Ha Ha Ha!

Vijf en twintig (doe 't er es na)

Ha Ha Ha Em De Ka!

HoeRa!

Holland, reuzeland; altijd reuze geweest
Soms ook niet (Fransche Overheersching)
Maar toch — mannen met baarden
in
een
blauwgeruite
kiel

"Ce ne sont que des yeux!" Afra SchoenPoets.
Bonifacius bij Dokkum vermoord. — Bezoekt Alcazarbar.

LeVe De Max Havelaar doet een rilling gaan.
Stetson HatS.

De Batavieren komen in ons land, Hautana, Phön.

Broekhuys, de Dag **de** Valutareizen, Hollanders,

Overal op schelden, manieren niet kennen, onhebbelijk zijn,
hardop vloeken,

over kennissen praten, **KoninGiN!**

Ha Ha Ha enz.

Of zoo iets.

PERK

MOBILISATIETIJD.

Vrijdag 31 Juli 1914. De landweer-kustwacht werd reeds gemobiliseerd. Ongekende opwindung. Berichten over ernstige conferenties der hoogste autoriteiten, geruchten over uitgebreide maatregelen die werden voorbereid; spoedig reeds de officieele bevestiging. Overal in de stad werd door openbare kennisgeving de algemeene mobilisatie afgekondigd.

„Nationale milizie. Alle miliciens met spoed opkomen". Het stond er met groote letters. Drommen menschen verzamelden zich om de aanplakborden. Eerst staarde men bijkans sprakeloos naar de biljetten, spoedig echter plantte het gerucht zich reeds voort. Wat zou het beteekenen? Morgen oorlog?

Niemand kon uitsluitel geven. Als een ontzettende beklemming hing het over de menschen. Men liep rond. Met steeds grootere snelheid volgden de symptomen elkaar op; de machine was in werking gesteld. Herauten verspreidden het bericht. Automobielen en paarden werden opgevoerd. Kwartieren ingericht. Scholen voor de troepen in gebruik genomen.

Zaterdag 1 Augustus. De eerste mobilisatiedag. De ochtendbladen vol met spannende berichten. Over het lot van ons land nog niets bekend. In straten en op pleinen een geweldige drukte. Hier werden paarden gekeurd, ginds zag men met koortsachtigen ijver projectielen uitpakken en overbrengen in de militaire voertuigen. De banken werden bestormd. Voorraden levensmiddelen ingeslagen. Men verdrong zich voor de bureaux der couranten. Ieder nieuw bericht immers kon de ergste tijding inhouden.

Zondag 2 Augustus. Het treinverkeer uitsluitend voor militairen. De troepen werden uitgeleid, vrienden en bekenden weggebracht. Voor hoe lang? Voor immer wellicht? Die onzekerheid

DANIEL, HET WEESKIND

door

R. HANF.

V.

Op de tafel stond de musicus. Hij hield zich moeilijk in evenwicht in deze verheven positie, terwijl hij declameerde: „Mijn hoofd reikt tot de sterren en de muziek der sferen dringt in mijn ooren, onvertroebeld door het geraas van de draaiorgels der menschen. De wereld breidt zich uit onder mijn voeten en mijn lichaam is een trillende zuil tusschen hemel en aarde, waardoor de goddelijke muziek zich voortplant. Om mijn voeten verzamelen zich de menschen met luisterend oor; er bestaan reeds plannen voor de bouw van een enorm amphitheater.....”

Daniël stond voor de spiegel en sprak tot zijn spiegelbeeld: „Ik groet u, mijn tweede Ik! Het doet mij genoegen, u buiten mij te zien. Zoo heeft dan eindelijk de barst door mijn hart (deze zeldzame uityinding der romantiek) dit hart in tweeën doen breken, en mag ik, als gij straks zijt heen gegaan, ongestraft mij onderdampelen in het Niets. Ga dan nu uw eigen weg, totdat ik u weer roep. Vaarwel!” En hij verwijderde zich van den spiegel en zag met voldoening toe, hoe ook zijn tweede Ik zich naar den achtergrond terugtrok. Daarna schonk hij zich nog eens in. — En bij elk volgend glas herhaalde zich dezelfde ceremonie.

Daniël's hospita was een goede vrouw en wilde dat zelf ook wel weten. „Ik ben goed voor mijn heeren”, placht zij elken dag meerdere malen te zeggen; en zoo was het ook. Als een der heeren voor een nacht op reis ging pakte zij eigenhandig zijn koffertje met nachtgoed; haar gezicht drukte daarbij dan uit,

drukte als een loodzware last. Maar er was geen tijd voor overpeinzing. Gelukkig maar. Nieuwe plichten riepen. Ongekende bezigheden vroegen aandacht.

Zoo leefde men de eerste mobilisatiedagen als in een roes. Maandag 3 Augustus. Welke tijding zou de krant brengen?

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

OPROEP AAN ALLE

NIET onder de wapenen geroepen leden van het DELFTSCH STUDENTENCORPS om op

DINSDAG 4 AUGUSTUS

des NAMIDDAGS 6 UUR bijeen te komen in de Sociëteit PHOENIX te Delft en over te gaan tot oprichting van een VRIJWILLIGERSCORPS.

Zij die verhinderd zijn over te komen doch willen deelnemen, worden verzocht hun adres zoo spoedig mogelijk op te geven.

Namens den Senaat van het D. S. C.

V. L. DE LANNOY, Secretaris,
Sociëteit PHOENIX.

Het Delftsch Studentencorps. Plots vlogen de gedachten naar de studiestad. Slechts enkele weken terug was men kalm uiteen gegaan en hoe ver scheen nu reeds dat oogenblik.....

Op 4 Augustus vereenigden zich zeer velen van de niet gemobiliseerde Corpsleden op de Sociëteit en werd met groot enthousiasme tot de oprichting van een Vrijwilligerscorps besloten. Hulde aan hen, die het initiatief tot dit plan hebben genomen. Zij hebben begrepen dat het niet genoeg was als enkeling naar beste krachten mede te werken aan de groote taak waarvoor ons land werd gesteld, zij hebben beseft dat de band welke door ons Studentencorps wordt gevormd ook den krachtigen grondslag moest zijn voor een gemeenschappelijke daad in het belang van ons vaderland. Hulde ook aan hen, die door zich als vrijwilliger op te geven, het bewijs hebben geleverd dat het Corps zoo noodig klaar staat om zich opofferingen te getroosten.

Men besloot tot het vormen van een drietal afdelingen, n.l. voor militaire diensten, voor verpleging en voor burgerlijken dienst. Telegrammen werden gezonden aan H.M. de Koningin

hoezeer haar hart vervuld was van moederlijk meegevoel. Behalve in de bevredigingen, die haar de heeren op deze wijze schonken, vond zij nog geluk in de trouwe liefde voor haar hond. Zij had slechts één nadeel: haar liefde voor het geld, die haar bewoog tot kleine overdrijvingen van de bedragen, die zij maandelijks te innen had. Maar wie zou een vrouw, die overigens hart heeft voor haar heeren, zoo iets misgunnen?

Toen Daniël den volgenden morgen tamelijk laat zijn kamer binnentrad, vond hij daar alles reeds weer in beste orde. Hij schonk zich een kop thee in en bedacht, dat deze zonnige dag hem wel geluk zou brengen. „De kater, die mij rest van het nachtelijk feest, zal de waakzaamheid van mijn bewustzijn temperen en mij daardoor in staat stellen tot een kalm genot van mijn vrijheid.”

„Goeden morgen, meneer” zei zijn hospita, die in gezelschap van den hond was binnen gekomen.

„Morgen juffrouw. U hebt toch geen last van ons gehad, van nacht?”

„Nee meneer. Ik ben altijd blij als de heeren wat leven in huis brengen. (Tot den hond) Wat zeg jij, vent? We hebben toch zoo gelachen om de heeren, nietwaar ouwe? Hi, hi, hi. (Tot Daniël) Daar is bijvoorbeeld die meneer van beneden vóór; die zit als maar te werken. Is ie daar nu jong voor?”

„Hij wil misschien vooruitkomen in de wereld, juffrouw.”

„Ja, meneer, daar wil ik ook niets van gezegd hebben. (Tot den hond) Wij willen ook vooruitkomen, nietwaar kereltje? Hi, hi, hi. (Tot Daniël) Maar daar heeft meneer Beneden-voor toch later ook nog tijd genoeg voor.”

„Zeker juffrouw, dat ben ik geheel met u eens. Ik ga nu uit. Dag juffrouw.”

„Dag meneer. (Tot den hond) Ga je mee, baasje? Meneer Beneden-voor heeft gebeld voor zijn glaasje melk. Hi, hi, hi, hi, hi”.

Meneer Beneden-voor, de ons reeds bekende litterator, was haar doodsvijand: hij noteerde elken dag zorgvuldig wat hij gebruikt had en was steeds op de hoogte van de prijzen der levensmiddelen.

Als in dit noordelijk klimaat nevelen de straten vullen met

en aan verschillende autoriteiten. Er werd een oproep geplaatst om ook niet-Corpsleden, ingeschreven aan de T.H. uit te nodigen tot de Vrijwilligers toe te treden. Veel succes had dit laatste weliswaar niet, toch blijft de gedachte ongetwijfeld te waardeeren. De Sociëteit emancipeerde voor die enkelen hare zalen.

Na eenigen tijd bleek dat aan de afdelingen 2 en 3 geen groote behoefte meer bestond. Het militaire korps werd echter geheel georganiseerd en van uitrusting voorzien. Men besloot een wielrijdersafdeeling te vormen, terwijl korten tijd later geheel met eigen krachten en eigen materiaal een verplaatsbaar draadloos telegraphiestation werd vervaardigd, ingericht op een door een der Corpsleden afgestane automobiel.

28 November vertrokken de Vrijwilligers naar het veldleger na een geanimeerden afscheidsmaaltijd op de Sociëteit aan een met de nationale kleuren gedekten disch. Het menu was, zooals de almanak 1916 vermeldt, in den geest der komende dingen gehouden. „Gevuld met boerenkool en worst vertrok het Korps naar Brabant.” In Delft liet het een leegte achter. Het aantal niet gemobiliseerde Corpsleden, dat de studie weder ter hand had genomen was niet erg groot. De groentijd, aanvankelijk geheel uitgesteld, later in vereenvoudigden vorm op voet van gelijkheid ingericht, bleek niet geheel aan de verwachtingen te beantwoorden, zoodat tenslotte een korte groentijd in ouden vorm plaats had, echter zonder uiterlijke kenteekenen van de zijde der groenen en zonder groote uiterlijke belangstelling van de leden. „Groote tijden vormen groote karakters” werd met een tikje ironie in de varia 1916 over deze groenen opgemerkt.

Slechts met groote schokken kon het Corpsleven zich aanpassen aan de „tijdsomstandigheden”. Alle uiterlijk vertoon had afgedaan. Verschillende Corpsverenigingen ondervonden zeer groote moeilijkheden. In de eerste plaats de Sociëteit. De à deposito geplaatste gelden kon men slechts langzaam terug ontvangen, hetgeen met het geringe Sociëteitsbezoek tot gebrek aan contanten aanleiding gaf, terwijl aanzienlijke verliezen op de exploitatie werden geleden. Dank zij de laatste uitbreiding van 1913 was het beheer op zeer vele bezoekers ingericht en het is duidelijk dat dit thans tot moeilijkheden aanleiding gaf. Later, toen reeds het Sociëteitsbezoek begon te herleven, deelden de studenten terdege in de gebrekkige levensmiddelenvoorziening en het gemis aan brandstoffen. Gedeeltelijke sluiting en groote beperkingen werden noodig. De plotselinge sprongen in de prijzen der levensmiddelen maakten bepaling van het tarief zeer moeilijk. Ook op de Sociëteit moesten de sociale verbeteringen worden doorgevoerd. Salarisverhoogingen hadden herhaaldelijk plaats. Voor levensverzekering en ouderdomspensioen van het personeel werd vroegtijdig gezorgd. Invoering van den verkorten arbeidsdag bracht mede dat de Sociëteit niet meer den geheelen nacht geopend kon blijven.

Gelukkig werden echter te ernstige schokken vermeden en al zijn ook aanzienlijke verliezen geleden, met voldoening kan

hun atmosferische dichtheid, zijn de stad en haar bewoners onwaarschijnlijke schimmen. Een ieder loopt als onder een stolp, die zijn werkelijkheid omsloten houdt; en het valt hem moeilijk, zich voor te stellen dat de schim van den voorbijganger eveneens zulk een werkelijkheid in den nevel zou kunnen zijn. Maar hebben eenmaal zonnestrallen de atmosfeer gereinigd, dan vertoont zich aan zijn verbaasde oogen een geheel nieuwe wereld, waarin het contact tusschen de wezens, die haar bevolken is hersteld. En men voelt zich als een reiziger in een zuidelijker land.

De zon scheen, toen Daniël dien morgen voor het café zat, waar wij hem den vorigen avond reeds hebben ontmoet. „Zijn dit dezelfde menschen, die hier gisteren langs kwamen?” dacht hij. „Zij zien er toch zeer aannemelijk uit. De kinderen, die de school verlaten hebben, juichen om hun herwonnen vrijheid; en de ouderen zien toe, glimlachend om die jonge levenslust. De kinderjuffrouwen schijnen de zwaarte niet te bemerken van de wagens die zij voort duwen, gevuld met kinderen eener andere moeder. De schoonen van elken stand zijn trots op hun nieuwe schoonheid, alsof die niet het werk van de zon, maar hun eigen werk was. En de jonge mannen zien ze na met een rustig welgevallen, dat hen niet misstaat. Alleen deze prof is niet veranderd”, dacht Daniël, terwijl hij een heer groette, die langs het raam kwam.

Deze heer droeg een bruine pellerien, een hoed van dezelfde kleur en wittè slobkousen. Zijn wandelstok tikte nijdig tegen de grond, terwijl hij liep met korte rukken van zijn beenen. Hij had een apoplektisch hoofd; op zijn hooge borst prijkte een lintje. Het was de hooggeleerde heer Herodius Pepperzeel, vooreen opper-censor over het C***-sche filmwezen, thans Professor der Aesthetika aan de universiteit, waar Daniël studeerde.

„Op dezen dag is mijn evenwicht door niets te verstoren. Ik kan dus zonder gevaar den middag aan de studie wijden”, zei Daniël en begaf zich naar de gebouwen der universiteit.

Hij ging een deur binnen, waarbij een bord hing met het volgend opschrift:

LABORATORIUM VOOR VUILVERBRANDING
EN
SCHOONE KUNSTEN.

worden vastgesteld dat de Sociëteit niet aan krachten heeft ingeboet, dat zij de moeilijkheden weder geheel te boven is, zoo zelfs dat in de latere jaren vele verbeteringen konden worden doorgevoerd.

In Februari 1915 keerden de Vrijwilligers geoeffend naar Delft terug. Het was feest dien dag op de Sociëteit. Wel waren de tijden niet vroolijk, maar met jeugdig optimisme werd de lichtzijde der dingen opgezocht. Men wilde zich niet overgeven aan sombere gedachten. Helaas veranderde het beeld van den tijd echter niet snel. Steeds langer werd het geduld op den proef gesteld.

In den zomer van 1915 riep de nieuwe landstormwet wederom een groot aantal Corpsleden onder de wapenen. Bovendien kwam de treurmare dat het Vrijwilligerskorps als zelfstandig onderdeel zou worden opgeheven om te worden ingelijfd bij de Afdeling Zuid-Holland West. De stugge bepalingen brachten mede dat met de voorafgegane oefeningen geen rekening werd gehouden. Bovendien riep men de vrijwilligers, die onder de nieuwe wet vielen als recruit onder de wapenen. Het Corps meende hierin gebrek aan waardeering te zien. Terugslag op de animo, waarmee eens werd begonnen, bleef dan ook niet uit.

De Corpsdiës 1918 viel samen met een gebeurtenis, die druk werd besproken. Dien dag werd bekend dat Amerika wegens gebrek aan scheepsruimte tot inbeslagname ook van Hollandsche schepen was overgegaan. Dit wekte de verontwaardiging van de velen, die zich voor de viering van den Corpsdiës hadden verzameld. Het waren de ontvankelijke gemoederen, die bij elk onrecht, door welke partij ook bedreven, in opstand moesten komen. Het was niet de eerste maal dat een bericht de felle verontwaardiging verwekte. Ditmaal echter was men in grooten getale bij elkaar en een groepje leden besloot toen in Den Haag een manifestatie te gaan houden. Dit denkbeeld vond zooveel bijval, dat in de avonden dichte drommen studenten naar Den Haag trokken met het plan om uiting te geven aan hun gevoelens. Aanvankelijk kwam hiervan weinig terecht. De Amerikaansche gezant was niet thuis. Toen trok men naar het restaurant waar het jaarlijksche Senatorendiner juist plaats vond. De Senaat en de eereleden werden daar overgehaald om zich aan het hoofd te stellen van een optocht naar het Paleis der Koningin, ten einde op een of andere wijze de algemeene gevoelens tot uitdrukking te brengen. Zoo trok men, het was reeds laat op den avond, door de half verlaten straten onder het gezang van een toepasselijk lied, dat in alle haast was vervaardigd. De enkele geïnterneerde Engelsche officieren, welke men toevallig voorbij kwam, moeten zich wel zeer hebben verbaasd over dat zelfbewuste gezang. Het refrein: Schande, schande voor Amerika, werd ongetwijfeld op grooten afstand gehoord. Bij het naderen van het Paleis absolute stilte. Men defileerde eenige

Hij spoedde zich langs het kwalijk-riekende bolwerk der technische wetenschappen, achtervolgd door het geraas, dat een oude vrouw maakte met het schrobben van de gang, en belandde een verdieping hooger bij de schoone kunsten. Daar ging hij de collegezaal binnen en zette zich in de achterste bank.

Professor Pepperzeel had den kathedre reeds bestegen. Hij scheen op inspiratie te wachten, terwijl hij den blik over zijn hoorders liet gaan. Deze hielden de ooren gespitst en de pen tot schrijven gereed. Daniël zocht onder den professoralen blik in zijn zakken, alsof ook hij papier en pen te voorschijn wilde halen.

Toen greep de Hooggeleerde een stuk krijt. Hij schreef met groote letters op het bord:

Het maatschappelijk nut is het
criterium der schoonheid.

en begaf zich naar het fonteintje om zijn handen te reinigen van het krijt dat eraan kleefde. Hij had daarbij het gebaar van Pilatus, die zijn handen in onschuld wast.

Dit gedaan zijnde beklom hij weer den kathedre, en terwijl alle pennen zich in beweging zetten zei hij, naar het bord duidend: „Onthoudt dit allen wèl, want op het examen zal ik u ernaar vragen. Mocht dan iemand het antwoord schuldig blijven, zoo moet ik veronderstellen, dat hij mijn college niet gevolgd heeft, en ik zal hem onverbiddelijk afwijzen”.

Allen zetten een dikke streep onder den bewusten volzin, en Professor Pepperzeel vervolgde: „Ik zal nu deze fundamenteele stelling met eenige voorbeelden toelichten.

Het eerste is gegrepen uit het rijke gebied van de bouwkunst. U ziet hier een afbeelding van de hall der villa van den groot-industrieel A., het meesterwerk van den architect Z. De schoonheid ervan wordt vooral veroorzaakt door de rijkversierde bogen, met kwistige hand aangebracht, teneinde bij de bewoners het gevoel hunner sociale beteekenis te versterken, wanneer zij onder deze bogen wandelen als onder even zoovele eerepoorten. En hierin juist steekt het maatschappelijk nut van dit schoone ontwerp.

(Wordt vervolgd.)

malen om het ruitersstandbeeld, waarna met ontbloot hoofd de volksliederen werden gezongen, gevolgd door een Iō-Vivat. De voorbijgangers bleven staan. Zij begrepen er niets van. De politie-agenten beletten het niet. In volmaakte orde ging men terug naar Delft, waar een enthousiaste kroegjool tot vroeg in den morgen voortduurde. Inmiddels waren reeds de ochtendbladen gedrukt met sterk gekleurde verhalen over de gebeurtenissen van dien avond. Men kon niet begrijpen dat geen partij-schap de aanleiding was geweest. Overbodig, verkeerd wellicht is het geweest, maar het was slechts het spontaan stelling nemen tegen iets wat algemeen als een onrecht werd gevoeld. Op andere oogenblikken is dit wellicht nooit zoo sterk naar buiten gebleken, maar zeker is, dat ook bij vele andere gebeurtenissen dezelfde gevoelens hebben bestaan.

Het jaar 1918 bracht bijna even groote opwinding als de zomer van 1914. Ineenstorting van Duitschland, staking der vijandelijkheden, demobilisatie, ontevredenheid ook binnenslands, dat alles bracht de gemoederen opnieuw in heftige beroering. Men vreesde een oogenblik voor onlusten en wanorde. Eensgezind schaarde het Corps zich in de zoogenaamde November-revolutiedagen achter het wettig gezag. Een studentenburgerwacht werd opgericht. De spanning was ten top gestegen. Spoedig kwam echter de rust terug.

De mobilisatietijd was afgesloten en daarmee een periode, die diep heeft ingewerkt op het geheele Corpsleven. Onbemerkt soms, maar niet minder grondig, werden oude toestanden gewijzigd, vroegere denkbeelden uitgeroeid. Velen werden jarenlang aan hun studie onttrokken om zich ver van de wereld te wijden aan een andere taak. Zij gingen als eerstejaartjes in dienst om er als bezadigde ouderejaars uit terug te komen. Voor hen was geen ware studententijd weggelegd. Anderen weer zagen vanuit Delft de groote gebeurtenissen aan zich voorbij gaan. Maar allen hebben bij gemeenschappelijke beproevingen de waarde beseft van een geestelijken band onder de studenten, een band die bij alle groote verschillen, bij alle uiterlijke tegenstellingen soms, toch nog zoo krachtig voortbestaat in het Corps. Zij hebben in den mobilisatietijd oogenblikken beleefd, waarin duidelijk werd gevoeld dat alles wat onderling verbindt oneindig veel belangrijker is dan hetgeen tot verdeeldheid zou kunnen leiden.

M. ELION.

FRAGMENTEN UIT EEN REISDAGBOEK.

(Vervolg).

En steeds meer helde het schip over met elken slag, steeds meer water stroomde binnen, ik was drijfnat... totdat een geweldige zwaai het patrijspoortje met zoo'n flinken klap tegen mijn hoofd aan deed komen, dat een toepasselijke zinspreuk den rij mijner tanden ontsnapte. Zoo welgemeend en met nadruk werd dit gezegd, dat mijn vriend ontwaakte.

„Wat doe je?” was zijn verwonderde vraag.

„Oh niets. Ik kijk alleen maar!” En meteen stroomde het water overvloedig de kajuit binnen.

Nu was mijn vriend niet bang, alleen maar wat ongerust en hij besloot dan ook de toestand aan dek eens te gaan opnemen. Ook het regelmatig bonsen werkte op zijn zenuwgestel, en de wonderlijke houdingen, welke hij op zijn sponde moest aannemen, konden zijn goedkeuring niet wegdragen.

Na veel moeite gelukte het de knop van het electrisch licht te vinden. Wat een schouwspel. De kleeren, die we aan de wand hadden opgehangen stond schuin in de kajuit. De vloer dreef van het zeewater, de lampetkan golfde buiten haar boorden, en alles rolde rond. Eigenlijk was het zeer komisch en we schoten allebei in de lach. Maar op hetzelfde oogenblik nam het schip een zwaai, met een sierlijke boog schoot de vriend over koffers en alles heen, halsoverkop in zijn pas verlaten kooi en ik, die juist wou beginnen te lachen, vloog met de terugzwaai uit mijn sponde met hoofd en ledematen tegen de deur. Zoo schrok ik ervan, dat ik in alle ernst de vriend een standje wilde schoppen over het lawaai, dat hij maakte, maar daar had ik geen tijd voor, want ik lag, voor dat ik wist, zoo ongeveer weer in mijn kooi terug.

Eindelijk gelukte het ons eenige kleedingstukken aan te schieten en na een zware klauterpartij kwamen we op de brug, waar de kapitein ons met een lachje begroette.

Het begon ochtend te worden. Vaal grijze jaaglichten schoven langs den hemel; de zee was aschgrauw met fel witte koppen. En temidden van de omhoog stuwende golven dobberden wij. Vijf en veertig graden uit het lood, beneden ons de zee, naast ons de zee, overall onstuimige dreigende watermassa's. Wanhopig klemde we ons vast aan het hek, onze beenen schoten telkens weg en de kapitein lachte maar. Het was dus niet zóó erg. Maar dat dreunen dan! „Ze hebben in de machinekamer wat vergeten vast te zetten! Trouwens het ergste is voorbij, de Spaansche kust is in 't zicht.” En ja, heel vaag, heel onduidelijk teekende zich een donkere rand af tegen den horizon — de Pyreneeën — en meer rechts het Cantabrisch-Asturisch Randgebergte. Dat bracht een opluchting, nu zagen we tenminste weer land.

Steeds duidelijker teekenden zich de toppen af tegen de morgenlucht, steeds meer naderde de bijna ontoegankelijke kust. Ook het water begon wat kalmer te worden.

En terwijl we langzaam opstoomden naar de haven van Portugalik, brak de loodgrijze lucht en een lichte streep achter den gesloten lijn der bergen, omspande het land van den brandenden zon.

M.

LUSTRUMBERICHTEN.

CONCERT IN STADS DOELEN.

De Senaat maakt bekend, dat Burgemeester en Wethouders der Gemeente Delft, als blijk van hun belangstelling in het XVde Lustrum van het D. S. C., een concert aanbieden, te geven door de Koninklijke Militaire Kapel, op Woensdag 4 Juli, des namiddags ten 2½ ure in den tuin van Stads Doelen, en dat zij voor dit concert de leden en oud-leden van het D. S. C. uitnoodigen.

DELFTSCH STUDENTEN TOONEELGEZELSCHAP.

Nu tot de voorstelling op Maandagavond 2 Juli een dergelijke toelooft blijkt te bestaan, zoodat reeds eenige dagen van te voren de geheele zaal is uitverkocht, heeft het Bestuur van het D. S. T. G. gemeend op Woensdagavond 4 Juli bij voldoende deelname, een tweede opvoering te kunnen geven van de drie één-acters: „Alleen” van Duvernois, „Het Huwelijksaanzoek” van Tschekow en „Het Jubileum” eveneens van Tschekow.

De prijzen zullen worden teruggebracht op f 2,50 en f 1,50. Intekelijsten liggen bij de boekhandel J. Waltman Jr., terwijl ook kaarten kunnen worden aangevraagd bij den Secretaris van het D. S. T. G., den heer J. W. Bartelds, Noordeinde 1.

AANVULLING FEESTWIJZER.

Eerst op het laatste oogenblik is het gelukt beslag te leggen op den vermaarden prestidigitateur prof. Kist. Deze zal een seance geven op Dinsdagmiddag a.s. te half vijf in de Feestzaal (Stads Doelen). Men verzuime niet de trics van dezen bijzonderen kabalist te aanschouwen.

HERINNERINGS-TEGEL SPEL-TEIRLINCK.

Bij de „Porceleyne Fles” is een tegel ontworpen en vervaardigd ter herinnering aan het Spel-Teirlinck. Zij stelt en relief de Toren voor met een deel der Markt, een en ander bevestigd en met tot achtergrond een oranje zon.

Deze tegel zal worden aangeboden aan alle koristen, die bij de uitvoering van het Spel hun medewerking verleen. Ook voor leden van het D. S. C. wordt zij verkrijgbaar gesteld.

(Zie vervolg Derde Blad).

DERDE BLAD

BEHOORENDE BIJ HET DELFTSCH STUDENTEN
WEEKBLAD VAN ZATERDAG 30 JUNI 1923.

XVE LUSTRUM VAN HET D. S. C.

(Vervolg).

REDE, GEHOUDEN TER GELEGENHEID VAN HET XVE
LUSTRUM VAN HET DELFTSCH STUDENTEN CORPS,
DOOR DEN PRESIDENT DER REUNIE-COMMISSIE, DEN
HEER Cd. F. STORK, OP ZATERDAG 30 JUNI 1923.

Mijnheer de Voorzitter van den Senaat, Studenten, Reunisten.

De wijziging in het traditioneele programma, die met zich mee bracht, dat wij reunisten eerst den omgang door Delft maakten, ons bezoek aan den Senaat van de Technische Hoogeschool en het Bestuur der Gemeente brachten en eerst daarna in Uw midden kwamen, heeft het voordeel, dat wij, alvorens U te ontmoeten, ons met onze gedachten weer hebben verplaatst in den ouden tijd toen wij hier studeerden.

Wellicht heeft menig reunist reeds oude bekende gezichten, oude vrienden, vroeger bewoonde kamers gezien, welke uren aan studie en vroolijkheid gewijd in het geheugen terug riep. Maar toch eerst hier in Uw midden komen wij tot het doel dat ons trok; hoeveel waardeering en eerbied wij ook hebben voor den Hooggeleerden Senaat, die aan de andere zijde van de stad, zoo vriendelijk was ons te ontvangen, de Senaat voor ons is toch niet het hooggeleerde lichaam daarginds, de Senaat voor ons zijt Gij! Zoo is Delft niet het samenstel van de schilderachtige grachten van innige schoonheid, die de meesten onzer misschien eerst op lateren leeftijd recht hebben leeren waardeeren, Delft is ook heden voor ons reunisten niet de wereldvermaarde Delftsche industrie, Delft is voor ons ten deele de Technische Hoogeschool, maar bovenal is het Uw kleine wereld; ons Delft zijt Gij Studenten, is Uw en ons geliefd Delftsch Studenten Corps!

Voor 35 jaren, Mijnheer de President, had ik het voorrecht bij de inkomst der reunisten op Uw plaats te staan en het nog grootere namens hen te worden beantwoord door een der toen nog overgebleven oprichters van ons Corps, den heer Humme. Zoo valt het mij niet zoo moeilijk als U deze drie kwart eeuw in gedachten te overspannen en ik weet dat, hoeveel er ook in Uw Corps en in de gedachten van ons reunisten veranderd moge wezen, in dat Corps het beste wat in de jaren onzer jeugd in ons was, gebleven is!

Moge het naar Uw oordeel ook in ons niet te veel zijn te loor gegaan.

Wij beleven ernstige tijden en waar de reunisten zoo vriendelijk waren mij, een fabrikant, als hun woordvoeder aan te wijzen, wil ik over die tijden, in verband met het D. S. C. iets zeggen als industrieel.

Wie de beteekenis niet beseft van een bijeenkomst als deze voor U en ons, ook al is zij uiterlijk alleen aan de vreugde gewijd, zal zich wellicht verbazen, dat temidden van al de moeilijkheden, waarin wij verkeerden, Gij den moed hebt gehad een lustrum voor te bereiden, zij het ook gelukkig op minder weelderige schaal dan vroeger, en wij ouderen in grooten getale tot U zijn gekomen. Wij kwamen hier samen voor Uw feest, bovenal echter omdat wij behoefte hebben elkaar en U in deze dagen nog eens onder de oogten te zien. Sommigen noemden — en velen praten dit na — dezen tijd „groot”. Ik ben wellicht te nuchter om die grootheid te waardeeren. Hoewel van nature optimist kan ik, en kunnen zoo velen in ons midden met mij, het bange gevoel niet van mij zetten, dat de wereld-catastrophe niet achter, maar wellicht eigenlijk eerst vóór ons ligt! In ieder geval leven wij er midden in. Dat mag ons niet beletten ons werk, Gij het Uwe, wij het onze, zoo opgewekt mogelijk te doen. Wij moeten onze kracht bewaren om het op industrieel en ander gebied met moeite verworvene te redden. Gij moet Uwe krachten vergaren om als de taak ons te zwaar mocht zijn geworden, ons werk over te nemen, wellicht — al hopen wij het anders — eenmaal op de puinhoopen van ons werk, het nieuwe op te bouwen! Deze beschouwing lijkt U natuurlijk zeer overdreven, vooral waar het U voor het oogenblik veel meer bezwaart hoe ge in de „koude maatschappij” werk zult vinden, dan dat ge gelooft zulk een taak vóór U te hebben, maar het oogenblik zal toch weer komen, dat alle krachten bitter noodig zijn, terwijl dan zware eischen aan Uw werkkraft, bekwaamheid en geschiktheid zullen worden gesteld. Ter voorbereiding tot Uw taak geeft Uw Corpsleven U in den meest uitgebreiden zin de gelegenheid, want om zoo krachtig mogelijk te staan is het goed, dat Gij U ontwikkeld hebt in iedere richting. Daartoe werkt vooral ons D. S. C. mede.

Het is, als wij Delft langer of korter tijd achter den rug hebben, natuurlijk en gelukkig, dat wij in de overal werkzame bekwame mannen, die hier gevormd werden, niet meer als voorheen oud-Corpsleden en niet-Corpsleden tegenover elkaar stellen. Maar toch: nu gelukkig in de latere jaren naar ik meen

weer meer eenvoudig is gekomen in Uw Corpsleven, kunnen en moeten ook zij, wier ouders niet steeds voor een welvoorzienere beurs hunner zoons kunnen zorgen, zonder geldelijk bezwaar lid van Uw Gemeenschap worden, die zoo nuttig is. Want ook zij, die van ruime opvatting en rijpe ervaring zijn, zullen niet wegcijferen, dat de oud-leden van het D. S. C. hier iets hebben meegekregen voor hun leven, dat allen die niet zoo gelukkig waren tot de Corpsgemeenschap te behooren, in meerdere of mindere mate missen en dat toch ook in de practijk van dit leven van zoo groote waarde is.

Is het wonder zoude ik willen vragen? Hebben wij en Gij aan dat Corpsleven niet ontzaggelijk veel te danken? Reeds in den groentijd ligt een element van groote waarde, dat door hen die den groentijd bestreden en bestrijden niet voldoende wordt begrepen. Vooral voor ons Nederlanders, bij wie gemakkelijheid in den omgang niet een der nationale trekken is, is die gedwongen moeilijke periode van kennismaking van zoo grooten invloed op het verdere studenten- en latere leven. Bij het steeds grooter getal van hen, die in het Corps opgenomen worden, is het natuurlijk niet te vermijden, dat minder goede elementen wel eens wat buitensporig trachten te zijn, wellicht eigen onderzonden plagerijen op anderen, die daaraan volkomen onschuldig waren, trachten te wreken, maar de beteren onder U, Gij leden van den Senaat voorop, zorgen er voor, dat weten wij, die excessen tegen te gaan! En daarna, hoeveel hebben wij niet te danken aan het Corpsleven en den zin voor organisatie, door de eischen van dat leven in ons gewekt, aan den omgang in Uw Societeit, aan het geestelijk leven in Uw verschillende gezelschappen, aan de sport, die door U thans nog in meerdere mate dan in onzen tijd beoefend wordt, aan de geestdrift voor veel goeds hier in ons gewekt?

Zwellen nog onze oude harten niet van trots als wij het met ongeduld verbeide bericht ontvangen, dat Laga de hoofdnemers in de Universiteitswedstrijden gewonnen heeft?

Er is nog iets.

Het wil ons ouderen wel eens voorkomen, maar waarschijnlijk vergissen wij ons daarin, dat een deel der beste zijden van het geestelijk studenten- en Corpsleven tengevolge van Uw grootere eenerzijde zoo nuttige beoefening van de sport, dreigt op den achtergrond te geraken. Ik denk hier zelfs als fabrikant nu niet aan Uw technische studiën, waarbij Gij natuurlijk in de eerste plaats Uwe gedachten hebt te bepalen, maar waarover wij heden niet spreken, maar aan andere zijde van ons veelzijdig industrieel leven. Ik denk aan niet-technische colleges en voorgangers en wil één naam noemen om U duidelijk te maken wat ik bedoel, den naam van iemand, die lang uit Uw midden is verdwenen en nu voor goed is heengegaan: Pekelharing, de bescheiden, zoo veelzijdig en hoogontwikkelde voorganger, aan wien wij ouderen in meerdere of mindere mate dikwijls onbewust zooveel te danken hebben, ook zij, die wellicht in vele opzichten niet met hem sympathiseerden, of weinig met hem in aanraking kwamen. Niet alleen denk ik aan zijn colleges, die voor velen betrekkelijk bijzaak waren, maar aan die hooge verdraagzaamheid, aan die waardeering van alle verschillende uitingen van geestelijk leven, die tot de beste dingen behooren, welke het studentenleven in ons kan ontwikkeld hebben.

In zijn vriendschappelijken omgang wekte hij ons op tot denken en al was hij zelf geen man van de daad, tot doen. Hij gaf theorie maar wekte op tot practijk. Door dit alles was de omgang met zulk een voorganger van groote waarde.

Naast wat in zulk een omgang te leeren valt, moeten vriendschap, waarin men elkaar de waarheid zegt en de strijd in het Corps in U studenten ontwikkelen het karakter, dat onze overtuiging moet schragen en ons de kracht moet geven die overtuiging in de maatschappij te verdedigen!

Wie deze tijden „groot” noemen hebben daarbij vooral het oog op de groote veranderingen op politiek en economisch gebied, die ten deele kwamen, die men ten deele verder verwacht. Laat de hier geleerde theorie niet alleen dienen tot grondslag van een levensbeschouwing, die veel van den Staat en anderen vraagt maar zelf geen daden geeft.

Behoef ik wel tot daden op te wekken in een plaats, waar Van Marken heeft gewerkt, waar zijn geest voortleeft in de verschillende door hem gestichte, en mede door hem tot bloei gebrachte ondernemingen, die door de bekwaamheid hunner leiders technisch aan de spits staan, maar ook op sociaal gebied aan velen ten voorbeeld strekken? Behoef ik U hier, studenten, op het hart te drukken, dat Gij later in de industrie en bedrijven in ons Europeesch en tropisch Nederland geplaatst of over de wereld verspreid, naast Uw technisch werk een sociaal-economische taak van groote beteekenis hebt te vervullen?

Ik ben onwillekeurig wat te ernstig geworden, terwijl wij toch geen oogenblik vergeten hier bijeen te zijn, niet voor den ernst, maar voor de zonnige zijde van het leven. Moge de dagen hier doorgebracht in vriendschap en vreugde U en ons wat goeds meegeven voor ons verder bestaan, frischheid van geest brengen, waar die in den druk der tijden soms dreigt verloren te gaan, opgewektheid om ieder op zijn wijze ons werk na deze verpoozing nog onder den krachtigen indruk van Uw studentikoos leven zoo goed mogelijk te vervullen! Groei en bloei Uw en ons D. S. C.!

REDE, GEHOUDEN DOOR DEN PRESIDENT DER REUNIE-COMMISSIE, DEN HEER C. F. STORK, TOT DEN RECTOR-MAGNIFICUS EN LEDEN VAN DEN SENAAAT DER TECHNISCHE HOOGESCHOOL, OP ZATERDAG 30 JUNI 1923.

Mijnheer de Rector-Magnificus en leden van den Senaat der Technische Hoogeschool.

In afwijking van vroegere traditie hebben wij reunisten het voorrecht U onze opwachting te mogen komen maken vóórdat het vijftiende lustrum van het Delftsch Studenten Corps, waarmee wij allen door onverbreekelijke banden verbonden zijn, officieel geopend is. Misschien is het goed zoo, want vooral in deze dagen is ernst de grondtoon van wat wij aan U en Gij tot ons te zeggen mogen hebben, en dit ernstige woord mag dus aan de feesten voorafgaan!

De Technische Hoogeschool, tot zoo hoogen bloei gekomen, doorleeft ondanks het groote aantal studenten aan wier studie Gij leiding geeft, een ernstige crisis, samenhangende met de wereldcrisis in industrie en handel, die ook ons land helaas niet spaart.

Dezer dagen maakte een bekend Duitsch geleerde in een voordracht te Amsterdam door hem gehouden, de opmerking, dat één der grootste gevaren van de verarming in onzen tijd was, dat de opleiding van ingenieurs door die verarming ernstig achteruít ging.

Niet te ontkennen is het, dat in het vaderland van dien spreker niet in de eerste plaats wellicht de vorming van die ingenieurs, maar zeer zeker de noodlottige achteruitgang van de beoefening en vooral verbreiding der wetenschap, die aan de studie der ingenieurs ten grondslag ligt, ernstig gevaar loopt.

Gelukkig is dit in ons land niet het geval, maar wel staat Gij Mijne Heeren voor de groote moeilijkheid, die wij allen met U gevoelen, dat zij die hier door U gevormd worden in de maatschappij niet de plaats zullen kunnen vinden, waerop zij op grond hunner studie aanspraak moeten maken. Dit zoude U kunnen verleiden tot het bijbrengen van nog meer geleerdheid, dan Gij thans geeft, U kunnen aansporen de ingenieurs nog „knapper” te maken. Wij hopen, dat Gij gelijk vele oud-leerlingen dezer Hoogeschool van meening zijt, dat dit niet den rechten weg kan worden genoemd. Wij hopen, dat door U maatregelen kunnen worden voorbereid en genomen, die er toe moeten leiden de studie niet te verzwaken maar deze integendeel te verkorten en in sommige opzichten vruchtbaarder te maken voor de practijk. Niet in de eerste plaats aan geleerde technici, hoewel het natuurlijk in hooge mate te waardeeren is, dat de meest uitnemenden onder Uw studenten ook op hoog wetenschappelijk gebied later baanbrekend werk zullen kunnen verrichten, maar aan flinke ook practisch gevormde jonge mannen heeft ons vaderland en onze wereld in de eerste plaats behoefte.

Mag ik als persoonlijke herinnering U Mijnheer de Rector-Magnificus een voorbeeld geven van wat ik bedoel? Gij als ik, weet hoe ik in jonge jaren het voorrecht had geruimen tijd in het gastvrij huis Uwer ouders te verwijlen, hoe wij samen op de schoolbanken zaten en streden om den voorrang in éénzelfde klasse? Onze wegen liepen uiteen, gelukkig voor mij, want op den duur zoude ik het zeker niet tegen U gehouden hebben! Er lag wil in U, in mij niet de aanleg voor een geleerde vorming, die U op een plaats heeft gebracht, welke ik nooit zou hebben bereikt. Toch ben ook ik — en in dit opzicht honderden met mij, zij het ook dat het toeval van geboorte of andere dingen ons hielpen, gekomen op een plaats waar wij nuttig werk meenen te kunnen doen. Met hoeveel eerbied wij ook tegen Uw werk opzien, heeft, gelukkig voor ons, de maatschappij niet alleen behoefte aan professoren maar ook aan hen, die op lager plan de techniek trachten vooruit te brengen!

Ik meen uit naam van de reunisten U onze groote dankbaarheid en waardeering te mogen uitspreken voor het veelzijdige werk, dat Gij leden van den Senaat der T. H. hier verricht en hoop, dat het U gegeven moge zijn, door dat werk de technische wetenschappen in ons vaderland en daarbuiten krachtig te bevorderen en mede daardoor weer grooter welvaart te brengen in de bedrijven en het land dat ons lief is.

LUSTRUMBERICHTEN.

(Vervolg).

WE TAKE OFF OUR HAT TO:

Mr. Jelgerhuis Swildens for being the President of the Senate, to the wives and children of the Reunists for giving their husbands and fathers a little Lustrum-holiday.

to Mr. Vandelden for having inaugurated the plain-air Teirlinck-theatre, Market-place, Delft.

to tiny Mr. Hupkens for being the best representative of the Modren Cave-Man.

to the D. S. Corporation for nearly having obeyed the orders of the Teirlinck-Committee.

to ourselves for not having whistled the „Onkuischheid”-melody.

Bij de bekende Uitgevers-Maatschappij Quémel Emerido, Zutten, kwam in bescheiden, doch netten band uit het leerrijke werk „Brieven van den Hopkins aan zijn Brôer”. Spelenderwijs wordt hierin met vlotten pen neergestippeld de lijn waarlangs het willend Corplid zich ontwikkelt; terecht is dit werkje in den serie „Willen is Kunnen” (à 35 cts) opgenomen.

In de Ullstein-bücher verscheen een nieuwe druk van „Wie baue ich mein Haus” door diplom-ing. L. C. Kalff.

Ha, daar zijn ze weer, de goedkoope populaire werkjes: als daar zijn „Stille Kracht” door R. Krenen, „Als ge niet, dan...” door L. A. Gaai c.s., „Afkloppen maar!” door idem, „Het verloren Kruis” door Kees van der Lely.

In de serie „Ideale Nackheit” zullen nog de volgende albums het licht schuwen: „Breed of Smal” door E. H. J., „Mijn Tors” door Mooie Henk, „Het huis der Vreugden” door Faber van Riemsdijk, „Hoe ik dichtgroeide” door Knut Hamsun.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

UITSLAG EXAMENS.

Geslaagd voor het Propaedeutisch examen voor **Civiel-ingenieur**: G. D. C. André de la Porte, J. L. M. van Baren, H. W. F. Beindorff, B. W. Colenbrander, M. O. Davis, C. Frets, A. C. Gerber, J. F. L. van Gils, H. J. van der Griend, J. den Hertog, A. C. J. Hüge, J. van Hulst, C. H. Kluiters, A. H. Kruyf, C. G. van Nieuwenhuizen, P. C. van Niftrik, J. van Roggen, N. J. van Rossum, Mej. W. van Santen, A. Scheffer, J. Schreuders, A. F. Spruyt, C. J. Tuyn, A. Van de Wijer, A. D. Vermeyden, L. P. A. de Wit.

Voor **Bouwkundig ingenieur**: C. M. Bakker, F. C. J. Dingemans, R. C. Versteeg.

Voor **Werktuigkundig ingenieur**: J. J. M. van Baal, F. T. Bokma, E. E. Bouwman, A. J. van Deinse, E. P. M. Hafkenscheid, L. C. J. van Rijn, J. Wildschut.

Voor **Scheepsbouwkundig ingenieur**: H. E. Jaeger, J. B. Lambeek.

Voor **Electrotechnisch ingenieur**: W. H. G. P. Hajenius, H. Mulder, L. P. van Oeveren, J. C. Verton, H. Walter.

Voor **Scheikundig ingenieur**: A. M. van Deventer, Mej. A. Oelmeijer, W. M. M. Pilaar.

Geslaagd voor het **Candidaats-examen voor Civiel-ingenieur**: W. F. B. Bangert, J. P. Boelkens, H. ten Bokkel Huinink, F. L. van der Bom, F. J. M. Bourdrez, W. Burger, W. N. G. Claasz, I. A. van Cruyningen, F. V. Deeleman, T. K. L. van Dort, J. A. van Driesum, M. H. Ekker, P. van Exter, A. A. C. M. Hombach, L. J. A. Kardinaal, B. Lieneman, W. L. C. Lindenburg, G. Maas, J. M. J. W. Oostwoud Wydenes, M. J. Roos, J. H. T. Schuurman, A. M. J. J. Smits, R. M. Spijksma, O. H. Stuijver, W. J. H. Thunnissen, W. I. C. van Veelen.

Voor **Bouwkundig ingenieur**: A. Lodder, P. J. de Gruyter.

Voor **Werktuigkundig ingenieur**: W. B. Asscher, H. G. Ballot, C. A. Bauduin, P. J. Benier, P. M. Benschop, L. W. P. Bianchi, N. A. Bogtstra, D. Braggaa, P. Crezée, G. O. J. van Dithuijzen, M. L. C. van Dithuijzen, H. G. Fokker, P. J. Fritzlin, J. L. Gorzeman, J. Haasnoot, J. C. van Hattum, G. van Hemert, A. M. I. Hoogendam, F. W. J. Hupkens van der Elst, J. B. Iburg, M. A.

Julius, P. C. Lammerts van Bueren, J. D. de Lind van Wijn-
gaarden, J. G. von Michalofski, A. S. van Mourik, Jhr. W. J. J.
de Muralt, R. C. Nauta, C. M. J. A. F. Nicolas, W. S. Overdiep,
Phoa Liong Djin, H. A. Ravenswaay, W. Veenhoven, F. H.
Vester, P. A. Vos van Zalingen, J.T. Westermann, P.C. Wichers,
N. C. Winkel, J. A. Zandveld.

Voor Scheepsbouwkundig ingenieur: W. Hildernisse, H. H.
J. 't Hoen, S. van der Held, G. H. Hoffmann, P. G. van Kuyk,
C. Tjebbes.

Voor Electrotechnisch ingenieur: H. W. Beckering, J. G.
D. Birnie, H. G. Boumeester, M. E. M. van Bulck, J. L. van
Bijlert, A. Delfos, W. F. Einthoven, W. Harmsen, P. J. M. J.
van Hellenberg Hubar, J. J. Koch, A. Levin, J. A. C. Mijndieff,
G. W. Navis, K. Posthumus (met lof), A. J. M. van Rooy, A. G.
de Rooy, J. J. van Rijsinge, J. J. van de Stadt, C. P. J. Suver-
kropp, G. W. B. Swets, J. T. Visser, T. J. Weyers, G. de Zoeten
(met lof), G. Jöbssis w.i., V. L. A. Razoux-Schultz w.i.,
C. E. van de Stadt, H. Verkerk w.i., P. J. J. van der Horn van
den Bos.

Geslaagd voor het Ingenieurs-examen voor Bouwkundig
ingenieur: Mej. S. S. Heyting, L. C. Kalf, J. H. Redelaar, G. L.
van Straaten, H. T. Zwieters.

Voor Scheepsbouwkundig ingenieur: H. W. Haverkamp, H. J.
van der Maas, A. J. Otto (met lof), M. C. Pannevis, W. F. Stoel
Wzn., S. Veeman (met lof).

Voor Electrotechnisch ingenieur: A. F. P. H. Bloemen, A. J.
Bulder (met lof), L. Con, W. Gerritsen, B. H. ter Kuile, G. C.
Methorst, A. A. Moerel, F. H. C. Neumann, C. A. J. Pulles, C. J.
T. C. Roos, P. G. W. Saraber, L. Smit, H. van der Veen, R. Ver-
meulen, B. Visman, E. L. de Vries, T. Zandstra.

Voor Werktuigkundig ingenieur: N. B. van Albada, G. van
Alphen, F. J. Beck, H. Blaak, J. G. Boerma, J. W. P. Bosman,
S. J. H. Breukel, J. Brouwer, A. Brunting, H. P. Buisma, P. M.
Contant, J. van Dobbenburgh (met lof), H. J. Dijkman, A. J.
Faber, A. A. Fornier, R. C. A. Franken, W. F. Godin, L. S.
Hannema, P. C. van der Heijden, G. van der Hoeven, A. van der
Horst, R. J. Houwen, E. A. Kleima, L. W. de Koning, R. Koudijs,
W. H. Krajenbrink, W. H. Kruijff, K. de Lange, E. H. J. Lange
de Boer, L. H. de Langen (met lof), H. M. Meier Mattern, P. E.
Meijer, P. M. Nieboer, A. W. Olivier, H. J. Ott, B. A. Overman,
B. W. Pot, C. J. L. Pijcke, A. Th. Saling, A. H. Senf, N. Soete-
man, I. P. M. Sonneveld, M. Stok, G. C. J. J. de Vries, J. van
Weering, G. Wieberdink, J. A. L. IJzer.

ADVERTENTIËN.

Voor een Heer bestaat te Rijswijk in een ruime villa met
grooten tuin, telefoon en bad, de gelegenheid tot

Inwoning met of zonder pension.

Brieven onder No. 65 Bureau van dit Blad. (6)

F. OOSTERHOFF
 ≡ ANTIQUITEITEN ≡
 VOORSTRAAT 43 - DELFT
 15

Een bloc Postpapier

100 vel, prima kwaliteit,
voor slechts 40 cent, is
verkrijgbaar in de

AFDEELING TEEKENBEHOEFTE VAN
DEN BOEKHANDEL WALTMAN.

ALLES (10)

wat valt onder de benaming DRUKWERK (Naam-
kaartjes, Vereenigingswerk, Brochures, Dissertaties,
Jaarboeken enz.) wordt snel en onberispelijk geleverd door
N.V. VEREEN. DRUKKERIJEN JUDELS & HOOGLAND
Choorstraat 47 ♦ DELFT ♦ Telefoon 247

BAMI.

NASSI GORENG.

DINERS van af f 1,-.

Chr. F. Rüter, Oude Delft 120.

BAMI.

DRUKKERIJ WALTMAN
 KOORNMARKT 62

♦♦

**DRUKWERK VOOR
 VEREENIGINGEN**

WORDT SMAAKVOL EN MET ZORG
 UITGEVOERD TEGEN ZEER BILLIJKEN
 PRIJS EN SPOEDIG GELEVERD

Limonade Siropen

à f 1,60 en f 1,40 per flesch. (10)

W. DE HOOGH

OUDE DELFT 152. TELEFOON 15.

JOH. A. LOMMERS (6)

MOLSLAAN 133. ♦♦ TELEFOON 729.
 Ook voor uw **Bindwerk** het adres.

UITGAVE VAN DE TECHN. BOEKHANDEL
EN DRUKKERIJ J. WALTMAN JR.

GEDENKBOEK VAN HET XVE LUSTRUM

Geschiedenis van het Delftsch Studentencorps 1848-1923
door M. H. K. Franken, Lid van het D. S. C., met band
en tekstversieringen van L. C. Kalff, Lid van het D. S. C.

IN STEMPELBAND . . PRIJS f 6.—